

Чи співають?

КАТАЛОГ ВИСТАВКИ

Чи співають?: Каталог виставки: Асортиментна кімната; Івано-Франківськ, 2025. — XX с.

Публікацію створено до виставки «Чи співають?»
в межах проєкту «Чи співають жаби в стінах?».

Проєкт створений Асортиментною кімнатою і реалізується
за підтримки ERSTE Foundation.

Виставка тривала з 22 по 30 серпня 2025 року,
за її результатами створено цей каталог.

Тексти чи погляди, висловлені в цьому каталозі, можуть
не співпадати з поглядами партнерських організацій, які підтримували
виставку.

©Асортиментна кімната, Івано-Франківськ, 2025, Івано-Франківськ.
Усі права застережено.

«Чи співають жаби в стінах?» — це (мистецька) переписка між військовими художницями_ками та художницями_ками в тилу. Це проєкт про різність досвіду тих, хто замінив фарби на піксель, робить дрони, вивозить тіла загиблих з передової та тих, хто живе в містах, як Франківськ, де не прилітає щодня. Ця різниця така велика, що ігнорувати її означає збільшувати прірву між нами.

Як відспівувати мертвих, якщо не віриш в бога?
І що за співи — соло чи хорові, акапельно чи під акомпанемент?

Виставка «Чи співають?» про те, до чого неможливо доторкнутися, про досвіди, що перетинаються, але не збігаються. Вона про повернення, яке так довго відкладається, що стає майже міфічним, та про невлесиме присутність відсутнього, яка набуває неочікуваних форм.

Ми не знаємо, скільки це триватиме та кому вистачить сил дійти. В цьому незнанні та у перманентно хиткому «зараз» ми будуємо те, що має бути далі, та нашвидкоруч лагодимо те, що було. Навіть зорі, на які ми дивимось, не надійні, бо вже мертві. Єдина правда в землі, де лежать знайомі та незнайомі люди, де лежать наші друзі. Єдина правда в тому, щоб розчинитись в морі чорних соняхів (чи спогадів) та робити виставки про смерть.

Це — вже друга виставка в межах програми «Чи співають жаби в стінах?», і вона знову не даватиме відповідей. Ми зібрали роботи мисткинь та митців, що служать у війську, створені в тандемі з цивільними колегами, а також кілька індивідуальних робіт, які ми не могли не показати.

Фото : Олеся Саєнко

У КОГО Є ВІДПОВІДЬ НА ПИТАННЯ: «ЧИ СПІВАЮТЬ ЖАБИ В СТІНАХ?». ПРО ВИСТАВКУ ВІЙСЬКОВИХ

*Катерина
Яковленко*

«Чи співають?» — друга виставка в межах програми «Чи співають жаби в стінах?» від «Асортиментної кімнати» і, як говорять організатори, вона не даватиме відповідей. Назва проєкту походить від фрази «Чи співають жаби в стінах будинків на нулі?». А фраза обрана з досвіду військового, який, опинившись у прифронтовому будинку, постійно чув звук квакання жаб, що розміщувалися десь в стінах.

Виставка «Чи співають?» відкриється з 22 серпня і триватиме всього тиждень. Вона складатиметься з робіт військових, ветеранів, створених у співпраці, а також індивідуально, та робіт «які не могли не показати». Її кураторки — Оля Поляк та Альона Каравай розповідають Суспільне Культура більше про проєкт.

Ця виставка — результат уже тривалої роботи із військовими та ветеранами. Як ви зараз можете оцінити проєкт? Чи задоволені результатом?

Оля Поляк: Коли ми починали цей проєкт, то говорили, що він триватиме, допоки на нього буде запит. За пів року спільної роботи й спілкування з учасницями та учасниками бачу, що для багатьох він дуже цінний — і це важливо для мене. Але про результати чи вплив, думаю, рано говорити.

Альона Каравай: У цій другій виставці буде багато про смерть — значно більше, ніж у виставці в лютому цього року. А пройшло всього пів року. Тому мені складно думати в рамці «оцінювання проєкту» чи «задоволення результатом», тут ми працюємо в якомусь іншому вимірі. Ще є кому працювати над цим проєктом та ще є кому робити мистецтво — це вже добре. Це мистецтво чесне, тому важке — це ніби очевидно, але це не завжди знаходить пряму реалізацію, без обходу через надмірну героїзацію чи патетичний тон розмови. Тому це теж добре. Більшого я б собі й не очікувала.

Яку роль у реінтеграції військових та ветеранів займає мистецтво?

Оля Поляк: У терапії творчість використовують як інструмент самовираження, коли людина ще не готова говорити словами про свій досвід. У соціальній роботі мистецтво може бути якорем, навколо якого будується взаємодія. Про це, звісно, краще говорити з професіоналами цих сфер.

З мисткинями й митцями все інакше: для них мистецтво дорівнює дихати, це робота, місцями доведена до автоматизму. Робота, котрої, ризикну припустити, дуже не вистачає, коли ти на службі.

Альона Каравай: Не можу про це говорити фахово, бо ми працюємо з професійними митцями, для яких мистецтво — це не рекреаційна чи терапевтична практика, а основний спосіб робити речі. Для цієї про-

фесійної групи повернення до мистецтва і є реінтеграцією, тобто буквально поверненням до довоєнної діяльності.

Що стосується арттерапевтичного потенціалу мистецтва для тих ветеранок та ветеранів, які не практикувати мистецтво регулярно та професійно чи напівпрофесійно до своєї військової діяльності, то він точно є. Але тут мають говорити спеціалісти в цій сфері, бо навколо арттерапії є багато профанації та спрощеного бачення. Хотілось би цього уникнути.

Чи люди готові повертатися до своєї спільноти?

Оля Поляк: Я думаю, в цьому проєкті це питання можна переформулювати на «Чи мусять мисткині й митці розлучатися зі своєю спільнотою, коли йдуть служити у військо і що ми можемо зробити аби втримати ці зв'язки?»

Альона Каравай: Зимою цього року поетка, квір-активістка та військова Клементина Квіндт сказала нам, що їй не так важливо було створити мистецьку роботу в межах програми або експонувати її, скільки отримати запрошення до участі в програмі. Мовляв, це був для неї знак, що колеги ще бачать її частиною спільноти, не списали її у військові, які незрозуміло коли зможуть демобілізуватись.

Мене тоді це дуже здивувало. Звичайно, вона є частиною спільноти, як інакше? Але мені було важливо побачити цю іншу перспективу та те, що у нас з усіх боків може бути багато уявлень про спільноту та про одне одного, які виходять скоріше з наших страхів, ніж із реальності.

З якими викликами ви стикнулися?

Альона Каравай: Тут все банально — час та менеджмент. У війську ти сама собі не належиш, планувати неможливо, тому будь-які мистецькі практики та проєкти часто стають нерегулярними та ситуативними. Втім, у програмі «Чи співають жаби в стінах» мисткині

та митці якраз і шукали таких форм мистецької роботи, які є менш конвенційно виробничими та можуть бути краще пристосованими до такого режиму.

Оля Поляк: Нелегко побудувати формат комунікації, де військові отримують необхідну підтримку й увагу, а цивільні перебороли відчуття провини за те, що «набридають» їм. Навіть коли у військових знаходиться якийсь час, ресурсу на ініціативність точно не вистачить. Модерація спілкування — це окрема робота: ініціювати розмови, підтримувати комунікацію, перепитувати «ну що там?», пропонувати ідеї, писати, коли тобі не відписують. Це потребує сильної мотивації і асертивності. А також розуміння, для кого і для чого ми це робимо.

Чи є відсоток нереалізованих проєктів? Як ви його оцінюєте та розумієте?

Оля Поляк: Так, є, але це гнучкий процес — пари, що пропустили минулу виставку, зробили роботи зараз, і навпаки, ті, що були суперактивні в першій едичії, нині не знайшли часу. Це зрозуміло та очікувано.

Альона Каравай: Мені здається, таких проєктів принаймні половина. Я це ніяк не оцінюю, бо причина зрозуміла — у військових немає часу.

У цьому проєкті особливо я пробую практикувати дзен та від*батися від себе й інших, бо хоч третина, хоч десята частина реалізованих мистецьких робіт — це вже важливий результат. І цивільні, і особливо військові художники та художниці гинуть, а у кожної та кожного з нас вже є персональний цвинтар з колег та друзів, яких не стало після 2022-го.

Не хочу прозвучати патетично, але тому кожна реалізована робота чи work in progress — це сигнал життя, при цьому досить буквально.

Чи можете зараз узагальнити та сказати, яким чином військовий досвід вплинув на візуальну мову та теми, з якими працюють митці?

Альона Каравай: Мені здається, військові та невійськові мисткині й митці досить синхронно говорять про схожі теми.

У перший рік повномасштабного це був супротив та колективність. В другий рік більше стало про індивідуальний рівень та стійкість, яка у кожного своя. В третій я помічаю багато апокаліптичного та багато смерті, яка тихо крапає з кожної другої роботи, як дощова вода з волосся після того, як потрапила під зливу.

Я навіть ризикну сказати, що ця зміна тем прослідковується й у спільноті українських художників та художниць за кордоном. Просто до різних спільнот ці хвилі тематичних змін приходять дещо десинхронно та іноді з затримкою.

Що стосується форм мистецької роботи, то саме в програмі «Чи співають жаби в стінах?» вже вимальовуються певного роду «інновативні підходи до мистецької колаборації в умовах великої невизначеності». Багато хто звертається до форм швидко-

го чи миттєвого продакшну, замість довгих — до прикладу, живописець Богдан Сокур у цій програмі працює з інстакс-фото миттєвого друку. Хтось робить реенактмент старіших робіт колег, які у війську, бо останні не мають можливості видати щось нове. Багато хто обробляє в мистецьке висловлювання свою переписку — і вже двічі у нас є роботи, де ця переписка є односторонньою та де ми по-різному показуємо цю обмежену доступність чи неможливість відповіді з іншого боку.

Що особливо цікаво — що ті художниці та художники, з якими ми працюємо в програмі «Чи співають жаби в стінах?», не звертаються до редимейду чи до знайдених об'єктів.

Ми відкриваємо вже другу виставку, і на жодній з них немає відстріляних гільз, понівеченого обстрілами заліза або об'єктів з покинутих будинків. Наразі я ніяк не аналізую це спостереження, а просто спостерігаю далі.

Як бачите розвиток цього проєкту?

Альона Каравай: Продовжувати — це вже достатній розвиток на сьогодні. Принаймні для мене.

Оля Поляк: Погоджуюсь. Мені важко і страшно дивитись у майбутнє, але впевнена, що він має продовжуватись.

*Катерина Яковленко,
інтерв'ю для Суспільне Культура,
серпень 2025*

ХУДОЖНИЦІ ТА ХУДОЖНИКИ

**ТА ЇХ
РОБОТИ,
ЩО СТАЛИ
ЧАСТИНОЮ
ВИСТАВКИ**

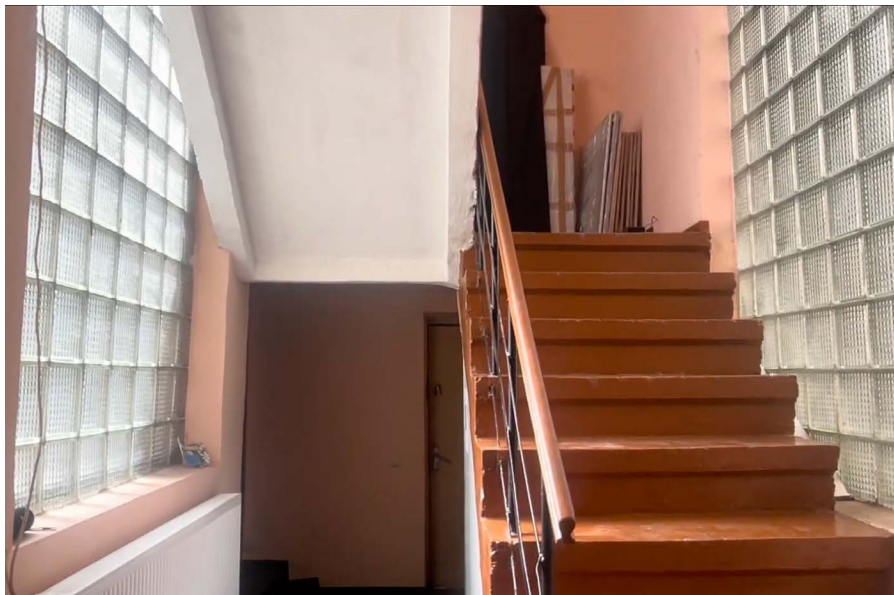
Ап2екс і Микола Лебедь

«Однеодність»
Аудіоінсталяція
2025

Звукова робота створена в процесі обміну польовими записами між двома артистами — один живе в Україні, інший за кордоном. Кожен слухає світ довкола себе й передає його іншому, щоб той перетворив чужі звуки на власну аудіороботу. Попри спільне минуле, ці двоє чоловіків вони народилися в один день з різницею в один рік, вирости в одному місті та разом робили музику. Тепер їхні реальності розійшлися. Війна, мобілізаційна «рулетка» й постійні обстріли — тут; соціальна невизначеність, життя «з нуля» — там. Цей аудіальний обмін стає способом наблизитися одне до одного й почути досвід, який інакше неможливо прожити.

Ап2екс — художник, графіті-райтер, реп-музикант і військовослужбовець. Архітектор за освітою, працює з простором як контекстом і матеріалом.

Микола Лебедь — митець, що спеціалізується на музиці та звуці, поєднує мінімалізм, ембієнт, імпровізацію та польові записи.

[Дивитись відео](#)

Bob SP

«Arecibo says hello!»

Мозаїка, картон

2016

Робота надана родиною Бринських

Робота відсилає до послання Аресібо — радіосигналу, спрямованого в космос у 1974 році, як спроби людства заявити про себе невідомим цивілізаціям. У мозаїці, створеній з картонних елементів та залишків різнокольорових паспарту, кодована форма набуває матеріальної присутності.

Візуальна мова нагадує піксельну графіку аркадних ігор, де світ складається з простих форм, а боротьба з «чужинцями» стає головним, але майже завжди нескінченним завданням. Alegoria звучить особливо сильно сьогодні: "Invaders must die" перестає бути лише назвою гри чи пісні, а стає буквальною реальністю.

Остап Бринський (художній псевдоним Bob SP) — митець, громадський активіст і військовослужбовець з франківської мистецької родини. Загинув від мінометного обстрілу 19 серпня 2023 року під час бою за Бахмут.

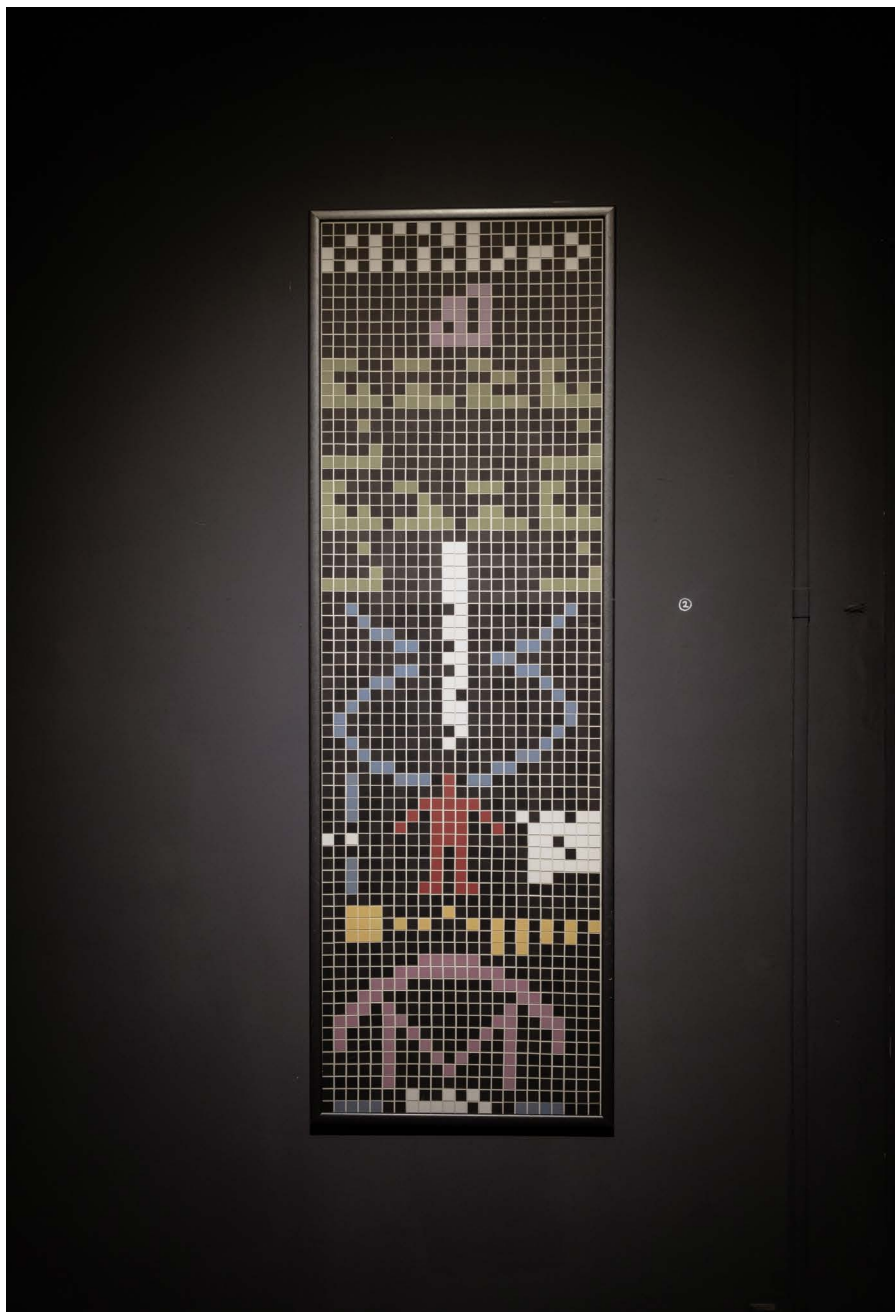

Фото: Олеся Саєнко

Петро Буяк

«Без назви»

*Фотодокументація інсталяції зі знайдених об'єктів
2025*

Чи створює війна нову міфологію, чи відтворює давно існуючу, додаючи хіба невизначальну технологічну естетику? Хто герої цих міфів та гібридні істоти війни, та чи належать вони до майбутнього, чи є відголоском прадавнього минулого? У цій роботі утилітарність поєднується з поетикою, перетворюючи військовий об'єкт на артефакт, що балансує між жахом і гумором.

Невідомо, чи сам художник вважав цю інсталяцію мистецькою роботою.

Петро Буяк — художник, музикант, мандрівник, казкар, військовослужбовець з Івано-Франківська. Його мистецькі практики включають різні медіуми — від музики та музичного перформансу до графіки та живопису.

3

Фото: Олеся Саєнко

Машика Вишедська

«Call to action / заклик до дії»

*Малюнок, work in progress, обгортковий папір, кулькова ручка
2025*

У цій роботі художниця звертається до потоку візуальних і текстових закликів, якими заповнений міський простір — білборди, сіті-лайти, рухомі рядки, дошки оголошень, афішні тумби. Повідомлення змінюються, повторюються, накладаються одне на одне, утворюючи ритм присутності війни в повсякденному житті.

Художниця замальовує ці фрагменти, перетворюючи їх на своєрідний архів, де фіксується не лише зміна гасел упродовж часу, але й внутрішній діалог, що розгортається поруч із ними. За зображенням стоїть напружене відчуття вибору: сором за можливість залишатися осторонь, страх не впоратися в разі відгуку і водночас потреба осмислити цю постійну присутність закликів у власному житті.

Машика Вишедська — мультидисциплінарна мисткиня-автодидакт, учасниця виставок в Україні, Європі та США. Родом з Бахмута, після початку повномасштабного вторгнення живе в Києві. Працює з рисунком, фотографією та текстом. У своїй практиці відображає власну версію реальності, досліджує буденність, теми самотності, самодостатності, відчуття дому, коріння та родини.

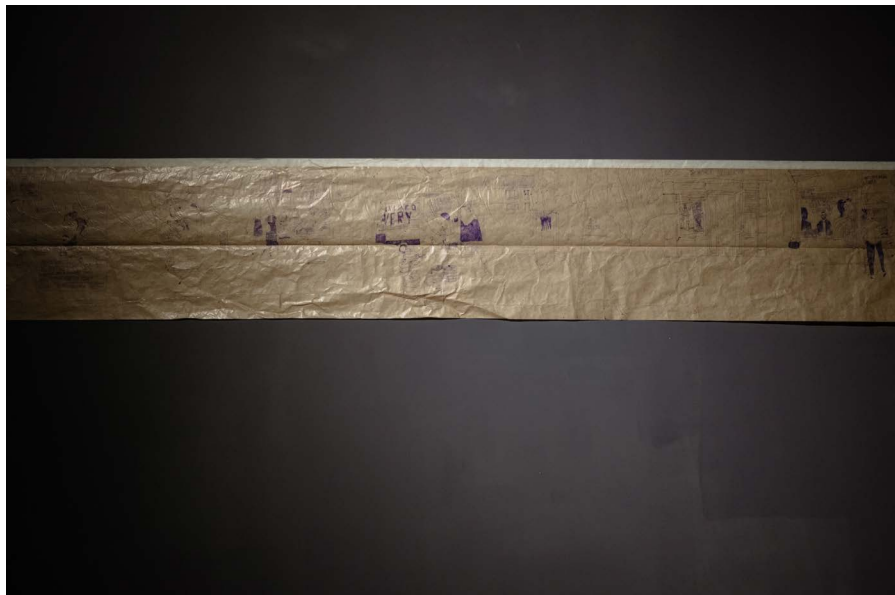

Фото: Олеся Саєнко

Кирило Панкратов

«Без назви»

Нотатник, папір

2025

В нотатниках військовослужбовців записані речі, котрі нам не можна знати. Але коли записи втрачають свою практичну актуальність, чи перетворюється нотатник на об'єкт пам'яті про імена загиблих побратимів? І якщо так, чи стає він об'єктом мистецтва та поетичним жестом, що закарбував в собі вразливість спогадів?

Уривок з іншого (ще актуального) нотатника. Орфографія та синтаксис автора збережені:

«З комом у горлі все ж наводиш приціл а після кількох хвилин пишеш «о/с противника — 5 помічено 2 санітарні 3 — 200. Далі криє ранкова димка, півтори-дві секунди але нагрібає ніби вже тиждень і ти все рідше розумієш коли прокинувся а коли хуйня продовжується.

Краще полон, краще навіть куля, а ти відверто причасний до масового вбивства. Ну та, адже ж війна. Та хочеться насолодитись зимнім прозорим небом на околицях Харкова а не бентежними спалахами, до яких вже призвичаївся...»

Кирило Панкратов — митець, активіст та військовослужбовець.

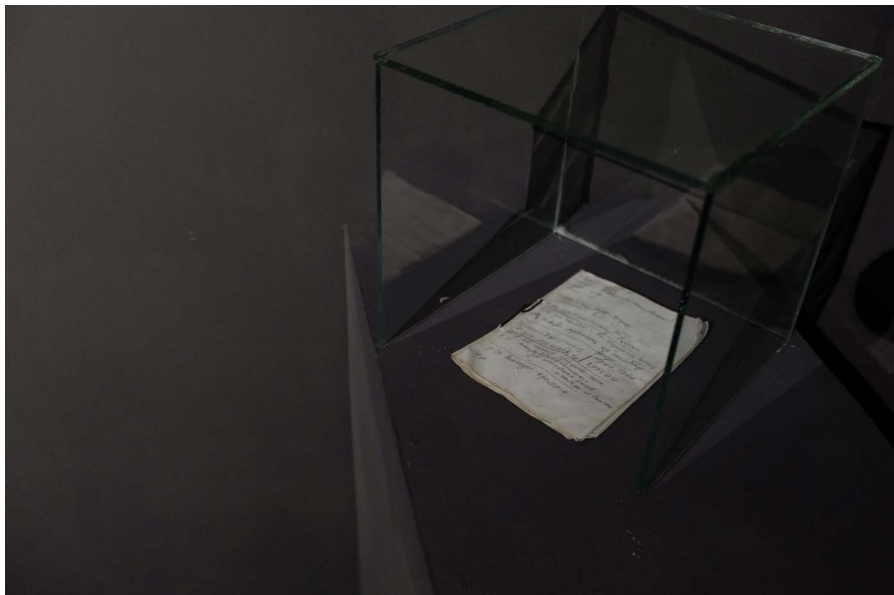

Фото: Олеся Саєнко

Олександр Лень

*«Як я окупував Донбас»
гора Карачун, місто Слов'янськ, Донецька область
відео-перформанс, 22'15"
2025*

створено за підтримки Асортиментної кімнати
у діалозі з кураторкою Анастасією Кузьменко

Тривала дія відео-перформансу розгортається на горі Карачун — одному з ключових місць війни на сході України. Ця робота виникла з потреби зафіксувати процес, який має початок, але не має завершення.

Робота розгортається у діалозі з місцем, його міфами й історією. У розмовах з місцевими мешканцями Олександр дізнався про давній океан, крейдяні пласти та легенду про боярина Карачуна, а також про радянські спроби «видобути» золото. А ще — про пам'ять недавніх боїв, адже у 2014 році гора стала одним із символів початку війни та місцем запеклих зіткнень.

Олександр Лень — художник, куратор. Народився 1998 року в Києві. Учасник артгрупи «Три вправи з реалізму», співзасновник мистецько-волонтерського об'єднання «беззвучно до глухоти». З 2022 року служить у Національній гвардії України. Спільно з кураторкою Анастасією Кузьменко реалізовує благодійні виставки на підтримку бойового підрозділу.

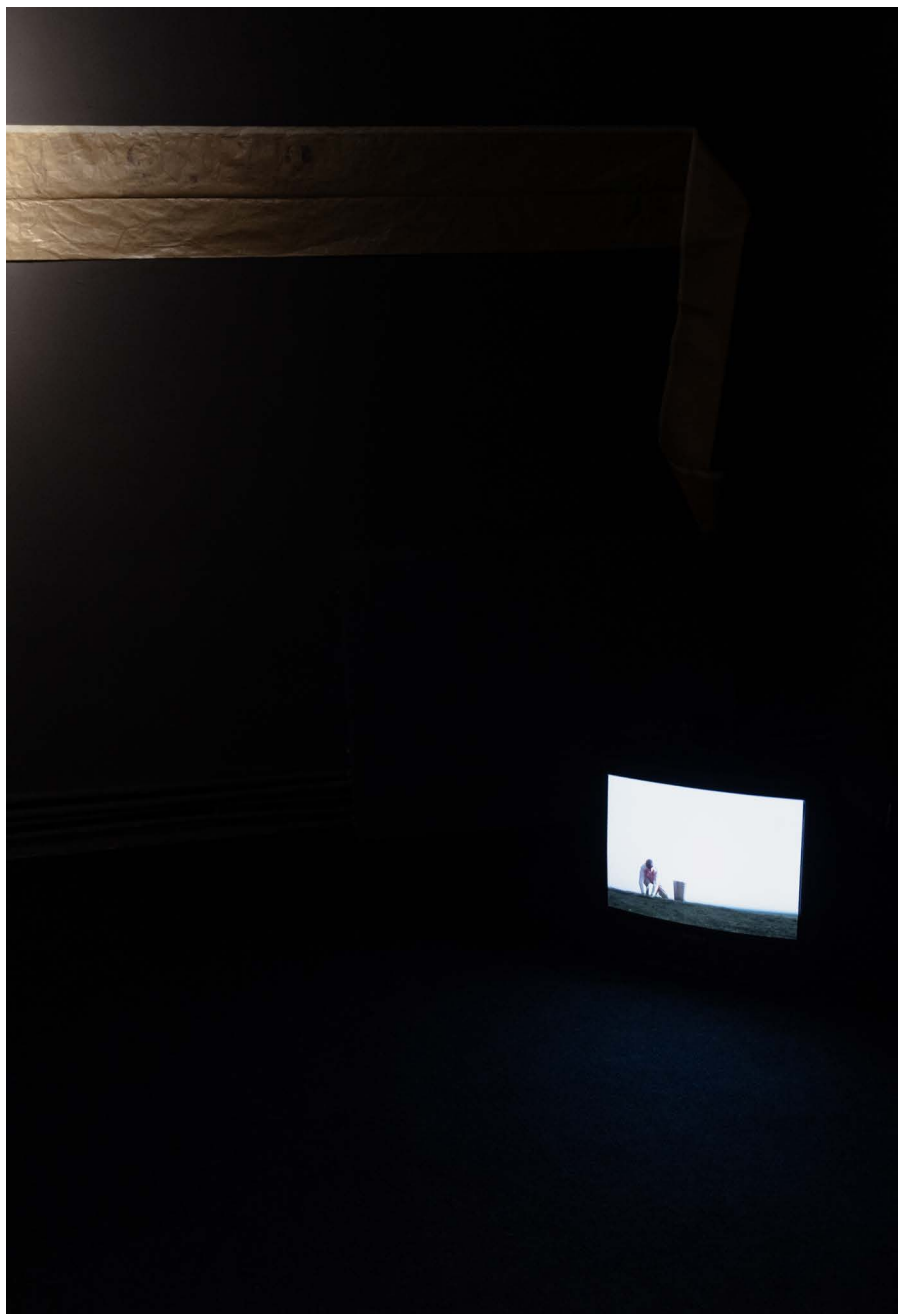

Фото: Олеся Саєнко

Олег Барасій і Катерина Яковленко

«Без назви»

Текст, аудіо

2025

Ця робота починається з тиші. Лист, який мав бути написаний товаришу-військовому, довго залишався відсутнім або відкладеним. Коли лист все-таки було написано, відсутньою стала відповідь на нього. Ця робота — про спробу бути поруч, навіть коли мовчання довше за текст.

Військовий Олег чотири рази намагається прочитати лист, який йому написала цивільна Катерина — за дивним збігом, теж з четвертої спроби.

Олег Барасій — культурний менеджер, військовослужбовець.

Катерина Яковленко — культурна журналістка, кураторка, дослідниця сучасного мистецтва та головна редакторка «Суспільне Культура».

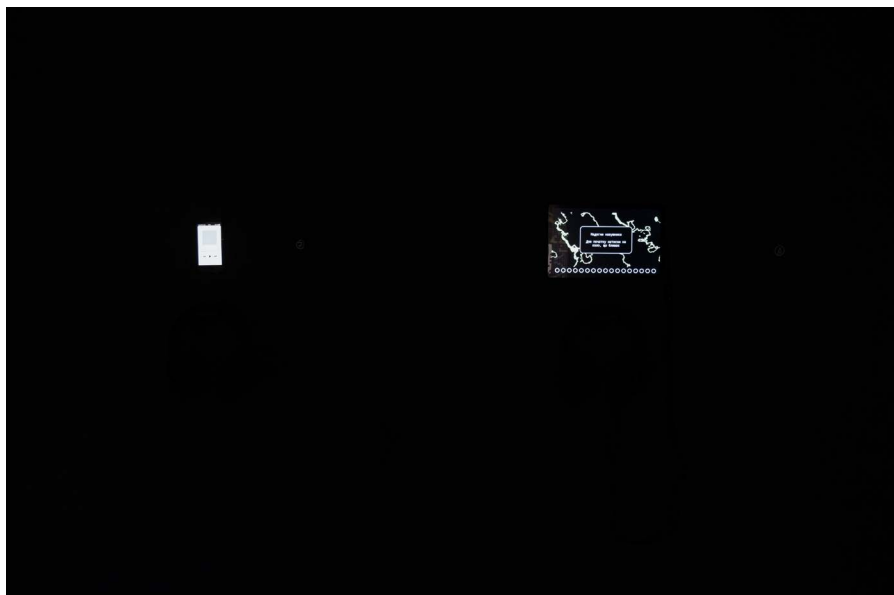

Фото: Олеся Саєнко

Данило Проскурін і Дарина Фес

«Розмови»

Аудіозаписи, тексти

2025

«Розмови» складаються з уривків повсякденності: голосові повідомлення Данила, записи з навчань, розмови в машині, тексти Дарини, написані в дорозі чи метро. У цих фрагментах звучить війна, але й буденність, комічні ситуації й моменти дружби. Це спосіб двох давніх знайомих говорити про досвід, який неможливо розділити повністю, і водночас спосіб почути й зрозуміти трохи більше.

«Усі військові дуже багато часу проводять у транспорті, на заправках... Оці розмови ні про що в машині займають дуже багато часу і мають велику вагу в житті, — пояснює Данило. — Там відбувається все: і планування, і психологічна розрядка». Інша його думка звучить як підсумок: «Під час війни всі живуть тут і зараз, нічого не відкладаючи».

Данило Проскурін живе в Києві. За освітою математик, до повномасштабного вторгнення викладав у Київському національному університеті імені Шевченка. З весни 2022 року служив у ЗСУ, командував мінометним взводом, згодом артилерійською батареєю. Після поранення повернувся до викладання, нині працює інструктором. Фотографія, яка довгий час була його хобі, нині теж стала способом фіксувати досвід.

Дарина Фес — мисткиня з Києва, нині живе й працює в Івано-Франківську. Вивчала математику та програмування в КПІ, магістерську роботу присвятила доповненій реальності в медіа-арті. Її мистецька практика зосереджена на дослідженні пам'яті, тілесності та взаємодії фізичного й цифрового середовища. Використовує нові медіа, традиційні та експериментальні техніки, створює роботи на перетині мистецтва і технологій.

Фото: Олеся Саєнко

Богдан Сокур та Юрко Хорощак

«Без назви»

Термодрук, акрилові фарби, ШІ

2025

Цю роботу можна сприймати, як спробу знайти точку дотику між двома світами — війною і тилом. Богдан та Юрко, військовий і цивільний, впродовж кількох місяців фіксували фрагменти своїх днів за допомогою камери термодруку. Чорно-білі знімки з різних контекстів згодом були розмальовані, як спосіб додати інтонацію, теплоту та присутність. Так з'явився візуальний діалог, у якому відчувається не лише різниця досвідів, а й прагнення почути та зрозуміти одне одного.

Ця серія не дає готових відповідей. Вона радше пропонує подивитись крізь об'єктив іншого та розпізнати у відбитках буденності щось спільне. Можливо, ми розгледимо той невидимий «недуг», про який писав Кафка, що здатний поєднувати людей попри різні реальності.

Богдан Сокур (нар. 1994, Черкаси) — живописець, який після початку повномасштабного вторгнення приєднався до армії як доброволець, нині служить у складі НГУ. Його мистецька практика виросла з графіті та хіп-хоп культури, згодом перейшла у живопис, а з 2022 року зосереджена переважно на темі війни, особистому досвіді, історіях побратимів та свідченнях, які він виносить зі служби.

Юрко Хорощак народився у Стрию, живе й працює в Івано-Франківську. Медична освіта і робота бізнес-аналітиком формують його особливий погляд на людину та світ. У творчості поєднує плівкову й миттєву фотографію, колажі та гербарії. Через мистецтво працює з травмою тривожності, використовуючи процес як форму автотерапії та пошуку внутрішнього спокою.

Фото: Олеся Саєнко

Ігор Талалай та Анна Кухлій

Серія ліноритів «Сад»

Олійні фарби, nanip Fabriano Accademia

2025

Серія «Сад» народилася з діалогу між Анною Кухлій та Ігорем Талалаєм — учителем і ученицею в минулому, а тепер рівноправними партнерами по спільній мистецькій роботі. В основі робіт — фотоетюди Ігоря, зроблені під час військової служби на Харківському напрямку. У ліноритах, зроблених на основі фото, Аня підкреслює ніжність зафіксованих Ігорем моментів. Втім, у центрі серії залишається руйнація та війна, думки про котру неможливо уникнути, навіть переводячи оптику на красу моменту.

Ігор Талалай — художник, викладач і військовослужбовець. Учасник виставок з 1996 року, працює переважно з живописом, інколи графікою та фото. Його твори — як щоденник сприйняття світу, що зберігає внутрішню свободу.

Анна Кухлій працює з ілюстрацією та графікою. У своїх роботах вона досліджує можливості лінії, форми та ритму, аби зафіксувати візуально найтонші відчуття й настрої.

Фото: Олеся Саєнко

Діана Дерій

*Сад, який ростить людину
Знайдені об'єкти, малюнок
2025*

Практика молодого садівника починається із спостереження впродовж сезону. Відкриваючи погляд для (не)людської комунікації, можна побачити, як розгортаються повільні рухи рослин. Посеред сухих ландшафтів, обмілілих колодязів та скам'янілого чорнозему, розділеного тонкими смужками “посадок”, зеленими залишаються лише сади. Сади на військових позиціях — це оазис або ж прадісус, тобто, прообраз раю, який міфологічно походить від образу саду.

«Кожен садівник визначає для себе рівень втручання в екосистему саду та глибину дослідження. Перед вами деякі з предметів, знайдених при обробці ділянки 1,5х2м десь посеред степів на сході від річки Дніпро. Зправа наліво: мідна ложка, уламки посуду, монета, іржаві цвяхи. Коріння рослин огортають, ховаючи все глибше і приносячи плоди,» — розказує Діана Дерій.

Діана Дерій — художниця та культурна менеджерка з Івано-Франківська, учасниця колективу Memory Lab, нині військовослужбовиця.

Фото: Олеся Саєнко

Фото: Олеся Саєнко

Макс Роботов та Дарія Сорока

«Тримає. До вибуху»

Інсталяція з 3D-друкованих елементів, відео, аудіо
2025

Робота поєднує поетичне й утилітарне. На кругле панно з 3D-друкованих підпор, що колись підтримували форми для фугасів і мін, проєктується відео прибою, зняте Максом Роботовим на Бірючому острові. Колись це був заповідник, тепер окупована й спустошена територія.

Цифрова хвиля накладається на пластмасу війни, створюючи образи вразливості — вразливості ландшафтів, тіл, технологій. Цей контраст легкості й тягара, пам'яті й руйнації втілює поетичне та утилітарне. Хвиля і пластмаса існують поруч, як нагадування: навіть у знищеному просторі залишається відбиток присутності.

Макс Роботов — медіа- та саунд-артист, народився в Луганську. Один із засновників арт-групи SVITER, простору TEC та онлайн-платформи Shukhliada. Учасник Венеційської бієнале (2017), міжнародних фестивалів та резиденцій. Засновник школи Photinus для розвитку медіа-арту в Україні. З початку повномасштабного вторгнення служить офіцером цивільно-військового співробітництва у складі 101 обр ТрО.

Дарія Сорока — міждисциплінарна мисткиня, яка працює на перетині сучасного мистецтва, дизайну, урбаністики та ленд-арту. Народилася в Києві, нині живе й працює в Коломиї. Закінчила архітектурний факультет КНУБА (2010). Дизайнерка книжок про війну Living the War, учасниця виставок у Києві, Івано-Франківську та інших містах.

Фото: Олеся Саєнко

Маргарита Половінко

«Angel in the garden», 2022

«Без назви», рік невідомий

«Без назви», рік невідомий

Папір, кров, олівець

Представлені Маргарити Половінко створені в техніці, яку мисткиня виробила під час війни: малювання простими засобами — олівцем, кульковою ручкою, а згодом і власною кров'ю. Використання крові не є декоративним жестом, але способом залишити на папері слід, що не зникає. У цих аркушах зафіксовані особисті переживання, пов'язані з війною, самотністю та болем, які набувають матеріальної форми. Роботи стають продовженням щоденникових практик мисткині, де кожен слід — це акт пам'яті й спосіб говорити про досвід, який важко висловити словами.

Маргарита Половінко (1994, Кривий Ріг — 2025, загинула під час виконання бойового завдання під Ізюмом) — художниця. Вчилася у Дніпрі та Києві, працювала з темами постіндустріального простору й самотності. Після 2022 року повернулася в Україну, займалася волонтерством, була парамедикинею та воювала у складі 3-ї штурмової бригади.

Фото: Олеся Саєнко

Клементина Квіндт та Ольга Бабак

«Були тінями, станемо світлом»

Папір, світло

2025

Текст та візуальне спільно створюють простір для пам'яті й співпереживання. Ця робота — про внутрішній діалог, коли слова перетворюються на акт пам'яті, а світло — на спосіб віддзеркалити власні відчуття. Споглядання стає жестом солідарності, а думка поступово переходить у пам'ять.

Проект народився на перетині двох різних досвідів авторок — військового і цивільного. Для Клементини Квіндт, яка служить у війську, поезія є способом зберегти внутрішню цілісність серед щоденного болю і втрат. Для Ольги Бабак, яка готується стати мамою, робота є можливістю розділити цей досвід та трансформувати його у спільний жест пам'яті й підтримки.

Клементина Квіндт (вона/вони) народилася в Сімферополі. Проживши рік в окупації, переїхала до Києва, згодом жила в Німеччині, а після початку повномасштабного вторгнення повернулася, щоб вступити до лав Збройних Сил. Брала участь у Бахмутській кампанії та працювала операторкою БПЛА. У своїх текстах піднімає теми ідентичності, біженства та повернення, а також досвід спротиву. Письменництво для неї спосіб комунікації зі світом і нагадування про не-самотність.

Ольга Бабак — художниця з Харкова, яка після початку повномасштабного вторгнення живе в Івано-Франківську. Випускниця Харківської державної академії дизайну та мистецтв (2009), лауреатка стипендії міністра культури Польщі Gaude Polonia (Вроцлав, 2017). Провела персональні виставки в Україні, Польщі та Австрії, брала участь у численних групових проєктах у Європі та Азії. У своїй практиці досліджує тему ідентичності та глибинних зв'язків між людиною й місцем, а також травми, спричинені війною, і шляхи адаптації до особистих та суспільних змін.

Чи співають?: Каталог виставки: Асортиментна кімната; Івано-Франківськ, 2025. — 46 с.

Учасниці та учасники

Ап2екс і Микола Лебець
Богдан Сокур і Юрко Хорошак
Данило Проскурін і Дарина Фес
Ігор Талалай і Анна Кухлій
Клементина Квіндт і Ольга Бабак
Макс Роботов і Дарина Сорока
Олег Барасій і Катерина Яковленко
Діана Дерій
Кирило Панкратов
Маргарита Половінко
Машика Вишедська
Олександр Лень
Остап Бринський
Петро Буяк

Кураторки

Альона Каравай і Оля Поляк

Менеджмент та продакшн виставки

Дар'я Христинюк і Яна Гутів

Комунікації

Вікторія Видиборець

Дизайн та верстка

Ярослава Ковальчук

Проект “Чи співають жаби в стінах?”
створений Асортиментною кімнатою
і реалізується за підтримки ERSTE
Foundation.

Ця публікація може не співпадати з по-
глядами партнерських організацій, які
підтримували виставку. Публікація не
може бути використана повністю або
частково в будь-якому вигляді без пись-
мової згоди авторів.

